

Kdo je vlastně obět'?

Jména obcí a měst jako Krčálovice, Mrakotín apod. jsou smyšlená. Stejně jako děj příběhu a jeho postavy.

Předehra

Leona Krébllová si dala záležet, aby její sténání působilo co nejprožitěji. Padesátiletý Bedřich Fikejs měl mít pocit Dia na Olympu – a v ní, Leoně, uctívat svou blondatou bohyni. Kromě své přirozené hřívky a bujného poprsí toho mnoho k nabídce neměla. Z hlediska majetkového se mohla pyšnit tak leda takzvaně holým zadkem – což doslova a do písmene činila. Rysy v obličeji měla tvrdé a při pozornějším pozorování šlo vyčíst pohrdání snoubené se záští. Nevážila si nikoho – ani sama sebe. Znalosti měla povrchní – snad s výjimkou jedné oblasti – sexu. Začala již ve třinácti – a ve dvaceti měla několik zkušeností i s trojkou. Neexistovala snad poloha, kterou by nezkusila. Ani lesbický sex jí nebyl cizí.

Před Bedřichem, který byl snad až dosud věrný své ženě – a jestli měl před ní tři čtyři jiné ženy, tak maximálně – se těmito svými zážitky pochopitelně nechlubila.

Bedřich měl advokátní kancelář a s penězi problém neměl. Vězel v tom ovšem jeden výrazný háček. Uzavřel totiž předmanželskou smlouvu – a ta jasně stanovila, že majetkové trumfy drží v rukou Julie.

Leona, Bedřichova sekretářka, které táhne na třicítku, se soustředí na jediné. Vymyslet cokoli, aby se trumfy přelily na stranu Bedřicha – tedy lépe řečeno na stranu její.

Využila očividné Bedřichovy euforie.

„Přemýšlel jsi už o nás dvou, miláčku?“

Stále mu ještě skvělá nálada nezmizela.

„Na nás, tedy na tebe, lásko, myslím v jednom kuse.“

Přešla do vážnějšího tónu.

„V tom případě – jak to hodláš vyřešit s problémem zvaným manželka?“

Maličko si vzdychl.

„Víš přece, co by se mnou udělal rozvod?“

„To vím setsakra dobře“, přitakala suše. „A také vím, že tvá žena má milence – a trvá to již pár měsíců, což mám potvrzené.“

Všimla si, jak zbledl.

„Jak?“ – nedořekl otázku.

„Soukromý detektiv. Když nic neuděláš, budeš na mizině, stažen z kůže – a to by pro nás, miláčku, vůbec, ale vůbec nevypadalo dobře.“

Pochopil naprosto jasně, co tím myslí. Pokud chce dál svou drogu v podobě těchto extatických chvil, nesmí být chud'as.

„A co mám jako dělat?“, rozhodil rukama až poněkud teatrálně.

Mluvila pomalu – a ztišila hlas: „Zbavit se jí jednou provždy.“

Promítl si, jak chladně se k němu manželka chová, jak ho ponižuje, jak jím pohrdá. Zbavil by se jí rád. Ale nedokáže ji zabít. To prostě NE.

„Je to matka mé dcery – a byl bych hned podezřelý. A s kým to vlastně dělala?“

„To není důležité – důležité je, co uděláš ty s ní. A nikdo netvrdí, že to musíš být ty osobně. Čekala bych nějakou iniciativu. Nebo ti je snad jedno, co s námi bude?“

Věděla, jaký je slaboch – a citově vydírat ho uměla vrchovatě.

Rázem na něho vše dolehlo. Pochopil, že je v pasti. Buď přijde o vše kromě své duše a svého svědomí – nebo právě o tu duši a svědomí. Poměrně rychle se rozhodl, že bez duše a svědomí se koneckonců obejde.

„Znám jednoho chlapíka, kerej mi je zavázanej – a co vím, nemá teď do čeho píchnout a prachy potřebuje až zoufale.“

„Tak ho zkus oťuknout. Co se tvé ženy týče, mohl by bodnout.“

Dvojsmyslnosti svého výroku se zasmála.

„Vidíš, že když se chce, nápady máš.“

Políbila ho a mrště mu vsunula jazyk do úst. Rozkročila se nad ním, plavé vlasy se mu vpíjely do očí – a on věděl jediné. Je ztracen.

(O 3 roky později)

Toho dne nešla Marta Fikejsová do školy. Táhlo jí na šestnáctý rok a byla na soukromé střední škole se zaměřením na mezinárodní vztahy.

Ne, že by se nějak o světové dění zajímala. Otec jí prostě školu vybral, zaplatil – a na ní je, aby nějak prolezla. Což se v Martině případě doslova dělo. Čtyřek měla hned několik, ale prolézala.

Ulevilo se jí, když viděla, že Dan i se svou Fordkou dorazil. Danielovi Pestrkovi bylo jednadvacet let a pracoval jako prodavač jízdnicích kol. Seznámili se, když si Marta u něho jedno vybírala.

Dan byl plašší a příliš si nevěřil. Jeho vrstevnice mu dávaly najevo pohrdání – a on se stahoval do sebe. Před Martou zkoušel chodit s jednou osmnáctkou – ale jakmile došlo na sex, dala mu najevo, že ji neuspokojuje – a že to nemá budoucnost. Ranilo ho to – a ještě více se ponořil do svého temného světa.

S Martou to bylo jiné. Před třemi lety někdo brutálně ubodal její matku, Julii, z čehož se dodnes nevzpamatovala. Vraha navíc policie stále nedopadla, a to bylo pro Martu možná to úplně nejhorší.

Její otec se zasnoubil se ženou, která byla v době Juliiny vraždy jeho milenkou.

Marta se nedokázala zbavit utkvělé představy, že za smrtí její matky stojí právě její otec a jeho milenka, Leona Kréblová. Dal jí už dokonce prachy, aby si mohla otevřít lékárnu. Jak ji jen Marta nenáviděla. Vyumělkovanou fiflenu, která tak leda umí roztáhnout nohy. A to jen proto, aby se dostala k penězům.

Marta měla podezření, že Leona má kromě jejího otce ještě jiného milence. Poprosila Dana, aby si vzal v práci volno, auto a fotoaparát – a že budou Leonu sledovat. Dan nechtěl – ale zlomila ho. Spala s ním. Byl to její první kluk. Neměla jinak kamarády ani kamarádky. Lidem se vyhýbala – a pro okolí byla divná.

Žádný požitek ze styku s Danem neměla, ale byla ráda, že on zjevně ano. Někoho jednoduše potřebovala – a on byl po ruce.

„Tak co, foťák máš?“

„No jasně. Sedej.“

Zaplula na sedadlo spolujezdce. Ještě chvíli čekali, než z protějšího domu vyšla Leona a zamířila ke svému vozu značky Opel.

„Drž se za ní, ale ne okatě“, dala Marta Danovi instrukce. Ten pouze přikývl – a za chvíli se rozjel.

Leona vyjela z Prahy. Dan se držel s odstupem za ní. Mezi nimi se ještě pohybovala dvě auta, pak už jedině.

Zahnula na Krčálovice. Po chvíli zpomalila a odbočila na lesní cestu.

Marta Danovi pokynula, aby vůz odstavil hned dole na rozcestí. Byla tam akorát plocha na zaparkování.

„Půjdeme pěšky“, dodala a ukázala prstem na ceduli oznamující, že se nacházejí v chatové osadě. Asi tak deset minut se škrábali do prudkého svahu, aby konečně narazili na několik chalup. Tu si Marta všimla Leonina odstaveného auta.

„Támhle“ – zvedla ruku před sebe a prst nasměrovala na odlehle stavení, jež mělo na střeše ještě eternitové tašky. Kousek u plotu stála studna s ruční pumpou, kdysi zeleně natřenou – ale již silně oprýskanou a prolezlou rží. Byla více méně utopena ve vysoké trávě, kterou nikdo zjevně nekosi.

Nebyla to ovšem pumpa, co Martu zaujalo – ale dvojice smějících se a líbajících lidí, kteří v okamžiku zmizeli v útrobách stavení.

Jedním z těch lidí byla Leona – a Marta tak měla rázem svou hypotézu o Leonině tajném milenci potvrzenou.

Ne nadarmo opatřila Danovi pořádný fotoaparát i s několika různými objektivy. Zprvu se dárek zdráhal vzít – ale vnutila mu ho. Neměla problém si otci říkat o peníze. Pohrdala jím – a vždyť to přece byly hlavně matčiny prachy. Mají snad spadnout do klína – a to doslova – Leoně?

To Marta nemínila připustit. „Dokázal bys vylézt na támhleten strom?“, ukázala Marta na košatou lípu proti stavení. Došlo jí totiž, že odjinud asi nemá šanci něco spatřit. A pokud mají na oknech rolety, nebude ani z tohoto pokusu nic.

„Jo, podívám se“, pokrčil Dan rameny a dal najevo, že se mu do tohoto dobrodružství dvakrát nechce. Za chvíli se však již nalézal v lipovém větroví.

„Mám je“, hlesl sotva slyšitelně, ale vzrušeně – a zaostřil.

Fotky nahé dvojice na jedné posteli byly více než výmluvné. U obou měl Dan zachycen také detail tváře. Marta Leoinina milence neznala, pouze jí připadl mladší než otec, byť ne nějak zásadně. Ale každopádně působil namakanějším dojmem.

„Dobrá práce“, políbila Dana na rty. Ten si připadal v sedmém nebi, což ale nemělo mít dlouhého trvání.

„Co s tím teď budeš dělat?“, zeptal se jí a přimhouřil oči.

„Teď pod“, nechala otázku bez odpovědi. Možná na ni ani žádnou odpověď neměla.

„Ani si nezatáhli“, dala Marta najevo své pohoršení.

„Ono je to stranou – a kdybych nebyl na tom stromě, neviděl bych nic“, usoudil Dan.

„Stejně“ – opovržlivě se ušklíbala Marta.

„Aspoň máme ty fotky“ – poznamenal Dan a dodal: „Ukážeš je svému fotrovi?“

„Pro tebe to není žádná fotr“, utrhla se na něho.

„Myslel jsem, že ho nesnášíš“, utrousil kysele Dan.

„Tak nemysli“ – odtáhla se od něho.

Pojednou z ní čísel chlad. Dan už ale věděl, že klidně za hodinu může být vše jinak. Bude se k němu tulit, bude podbízivá, bude ho rajcovat – což nebude chápat stejně jako to, proč ho nyní odmítá.

„Prostě se snaž chápat, čím jsem si prošla“, dodala smířlivěji.

Na to Dan nereagoval – a tak se po chvíli mlčení slova ujala opět Marta.

„Zjistíš mi, co je to za chlapa? Ten s Leonou – jak se jmenuje, co dělá – a tak?“

„Jo“, houkl na ni Daniel – „ale zejtra musím bejt v práci. Možná o víkendu.“

„To bude stačit“, přikývla Marta. Dan zatím přidal plyn, aby už byli oba doma.

Bedřich Fikejs si byl vědom toho, že s dcerou vůbec nevychází. Přesto ho vytočilo, když mu na otázku, jak bylo ve škole, odsekla, jestli to s tou svatbou myslí vážně. Ujistil ji, že ano.

„Ty seš fakt blbej“, vyjela. „Jde jí jen o prachy.“

Dostala facku.

„Promiň, ale tohle si dovolovat nesmíš“, vykřikl na ni Bedřich.

Jeho dcera si zatím říkala, jak by reagoval, kdyby mu vmetla, co ví o Leonce a jejím amantovi. Ale co když ho ta ženská má v hrsti? Co když by si ji vzal stejně? Jestli jede ve vraždě její matky, nemá už mnoho na výběr. Projel jí podivný úzkostný chlad. Tento pocit už bohužel znala velmi dobře. Ne, teď mu to nepoví.

„Copak to vidím jenom já?“, neudržela se.

„Už to tak bude“, odvětil jí jízlivě její otec.

Čas od času se spolu až zuřivě pohádali.

V Martině hlavě zatím uzrával plán. Uvidí se, jak bude reagovat Leona, až ji Marta začne vydírat. Třeba ji k něčemu vyprovokuje.

„Já chápu, že to s tvou matkou se tě hodně dotklo...“ – zkusil to její otec mírně.

„Zato tebe vůbec“, vypálila na něho jeho dcera bez sebemenšího respektu. „A to, že si něco myslím jediná, ještě neznamená, že nemám pravdu. Možná taky jako jediná jsem si myslela, že ve smrti má matky nemáš prsty.“

Přímo to na něho vychrlila. Nezmohl se na slovo. Odešla z místnosti a práskla za sebou dveřmi.

Bedřich Fikejs si šel nalít trochu rumu. Alkoholů neholdoval – ale v tomto okamžiku něco silnějšího zkrátka potřeboval. Velice se bál, že svou dceru ztratí. A na malý – skutečně pouze velmi malý okamžik ho napadlo, zda by se raději neobešel bez Leony.

Kapitola II. Musíme se sejít

Daniel Pestrk zjistil, že milenec Leony Kréblové je profesionální fotograf, Milan Sibera.

Marta si uměla jejich seznámení představit poměrně živě. Leona chtěla umělecké fotky na Instagram a další sociální sítě. Potřebovala být obdivovaná. A ten fotograf, jak si stačila zatím někde přečíst, je na ženský a střídá je zřejmě více než karty do fotoaparátů. Marta přemýšlela, jak s těmito informacemi naložit.

Danovi byla vděčná – a dala mu to v posteli jasně najevo. Byla vzrušená, oči jí plály. Tento stav jí vydrží do chvíle, kdy jí vše bude připadat ztraceno a k ničemu. Zatím ale měla cíl pevně stanovený.

Leona se pořádně kousla do rtu. Snažila se ovládat, ale nešlo to. Na e-mailu jí přistály fotky, které ji klidnou rozhodně nechat nemohly.

Jak to jen ta holka mohla pořídit?, vztekala se. Ne, tohle sama zvládnout nemohla, usoudila Leona – a při pomýšlení, že o jejím poměru ví další osoba, se zachmuřila. Snažila se však okamžitě nalézt nějaké východisko. Nastalou situaci analyzovala. Marta ji vydírá. Chce peníze. Řekla – tedy napsala - to jednoznačně. Že prý předpokládá, že to co má a co by mohlo Leonu zajímat, má hodnotu minimálně čtvrt milionu.

Otci patrně doposud nesdělila nic. Z toho musí Leona vycházet. Stejně tak je očividné, že někdo musel Martu k jejich hnízdečku zavést – někdo, kdo má řidičský průkaz – a kdo nejspíš pořídil inkriminující fotografie.

Ta děvka si někoho najala, aby nás sledoval, rozčílila se v duchu Leona, kterou toto pomýšlení zároveň děsilo.

Má-li hrozbu eliminovat a nejlépe zcela zneškodnit, musí nejprve vypátrat, kdo Martě pomohl. A následně je třeba se o oba postarat. Ne. Nemíjí couvnout. Ve hře je vše. A ta malá mrcha – ani nikdo jiný – jí její záměry nepřekazí.

Začala tím, že se Bedřicha jakoby jen tak mezi řečí zeptala na kamarády jeho dcery.

„Už se Marta z té hrozné tragédie trochu oklepala? A má vůbec někoho ze svých vrstevníků, s kým se stýká?“

Bedřich podobné dotazy nečekal – a popravdě ho zaskočily.

„Pokud vím, tak se s nikým příliš nebaví. Je dost uzavřená do sebe.“

Leona potlačila své zklamání. Nehodlala se vzdát. „Takže k vám nikdo nechodí – holky ani kluci? Nějakého kluka už nejspíš má, ne?“

Teprve nyní si Bedřich uvědomil, jak málo toho o své dceři ví. Měl by přece být v obraze, jestli Marta, jeho jediná dcera, s někým chodí a zda s ním vede sexuální život.

Cítil se pod psa.

„Nemám zdání“, pronesl rezignovaně. „Ale nějak to z ní dostanu. Je od tebe pěkné, že se o ni zajímáš.“

„Tak tyhle věci mi nemohou být jedno, mám se přece stát její náhradní matkou“, vyloudila na tváři falešný úsměv.

To už se po Bedřichovi vinula a dělala vše proto, aby myslel na jediné s tím, že dcera to nebude.

Marta se zrovna nacházela ve stavu, kdy jí vše připadalo ztracené: Komu se můžu svěřit? Jedině Danovi, o něhož bych normálně neopřela ani kolo. Otec je pravděpodobně vrah nebo vražedkyni kryje. A ta se má stát mou macechou. Nikdy – slyšela Marta křičet svůj vnitřní hlas. NIKDY.

Byla pevně rozhodnuta, že tuto variantu nepřipustí. Jenom stále netušila, jak to udělat. A to ji sklíčovalo, až deptalo. Jistě, vydírání Leony je první krok. Ale jak má vypadat ten druhý? A může na vše stačit sama?

Tu jí něco napadlo. Něco, co se zdálo být velice snadné a co jí vykouzlilo na rtech úsměv. Náhle necítila ani úzkost, ani strach.

Milan Sibera se rozhodl, že se na skok staví u bratra, Teodora. Ani jeden z nich si nemůže stěžovat. Hmotným nedostatkem rozhodně netrpí. Milan je uznávaným profesionálním fotografem, má svůj ateliér – a ženy mu padají do postele pomalu samy. Ani je nepočítá.